

Skal vi følges ad lidt?

Hver eneste af os har brug for, at der er nogle mennesker, der vil standse op og bruge lidt tid sammen med os. Tid til at lytte og spørge ind, tid til at sørge med og grine med. Tid til at følges lidt ad. Det kan foregå på flere niveauer – lige fra det tilfældige møde i Netto, hvor vi giver os tid til at tale lidt sammen, til det mere aftalte møde i sjælesorgsrummet eller i medvandringens fællesskab.

Vandringen til Emmaus

Der er en beretning i Bibelen, som for mig har været en øjenåbner, når det gælder dette tema. Det er beretningen om to disciples vandring til Emmaus samme dag, som Jesus var opstået fra de døde (Luk 24,13-35).

De to disciple var bange og frustrerede. Jesus, som de havde håbet skulle befri dem fra romernes herredømme, var død tre dage tidligere. De havde mistet det, de havde håbet på og kæmpet for i tre år. Samtidig var de forvirrede, for kvinderne, som havde været ude ved graven samme morgen, var kommet tilbage og havde fortalt, at graven var tom, og at de i et syn havde set engle, der sagde, at Jesus levede. Hvad skulle disse to disciple tro? Mens de gik på vejen til Emmaus, kom Jesus og fulgtes med dem.

Vi vil slå følge med Jesus og disciplene og se, hvad der sker

At slå følge med

Jesus kom som en helt almindelig mand – de genkendte ham ikke – og fulgtes med dem. Måske kom han ind fra en sidevej, eller også havde han indhentet dem. Han kunne uden at fornærme nogen bare have nikked til dem og være gået videre. Men det gjorde han ikke. Han afpassede sit tempo og valgte at følges med dem.

Vi kan slå følge på mange måder. Måske mødes vi tilfældigt i byen og vælger at standse op og tale lidt sammen. Måske er det en telefonopringning med en forespørgsel om, hvordan det går. Eller det er en gensidig aftale om at mødes engang imellem for at dele stort og småt. Under alle omstændigheder er der tale om et valg, der indebærer, at noget andet, som måske var planlagt, sættes til side. Det er noget, vi skal tage os tid til.

At spørge til

Jesus viser interesse for dem og spørger til, hvad det er de går og taler om. Det skubber dem i gang med at fortælle og sætter dem i centrum. Hvor ofte går det ikke anderledes for os. Fx ved at vi siger noget i retning af: "Det kender jeg godt, sådan har jeg også selv haft det, og da gjorde jeg...". Og så sætter vi os selv i centrum og begynder at tale om os selv i stedet for at blive ved med at lytte og bevare interessen for den anden. Det kræver selvdisciplin at spørge ind til og blive ved med at lade den anden fortælle.

At lytte aktivt

Jesus kunne have ladet disciplene give et hurtigt svar og så have skiftet emne. Det gjorde han ikke. I stedet stillede han uddybende spørgsmål. Derved gav han disciplene anledning til at komme et lag dybere ned. Deres historie blev breddet ud, og det kom frem, hvilke følelser der knyttede sig til det fortalte. Deres frygt, skuffelse og forvirring kom for en dag. De blev mødt og taget alvorligt. Og derved fattede de tillid til Jesus, så de også ville tage imod hans vejledning og hjælp.

Det tager tid og kræver koncentreret opmærksomhed at lytte aktivt til et andet menneske. Det forudsætter, at man sætter sig selv til side og lader den anden komme til.

At give hjælp

Efter at disciplene havde fået lov at fortælle om al deres frygt, skuffelse og forvirring, var der skabt basis for, at Jesus kunne give dem nogle nye perspektiver på deres liv. Vi husker, at disciplene ikke havde genkendt ham. De vidste altså ikke, at det var Jesus, de talte med. På den måde blev de løftet væk fra deres sædvanlige måde at anskue ham på. De havde jo håbet, at Jesus skulle befri dem fra det romerske herredømme. Nu brugte Jesus Skrifterne til at vise dem alt, hvad der stod om ham der. De fik lov at møde ham som frelser og befrier fra synd og ikke kun som jordisk konge. De fik lov at se Jesus på en helt ny måde.

Der er nogle principper i den måde, Jesus hjælper på, som vi kan lære af. Grundlaget for at kunne være til hjælp er at stille sig til rådighed som interesseret spørger og aktiv lytter. Det er platformen. Derfra kan vi være til hjælp ved at udfordre til at se problemstillinger fra nye vinkler. Derved kan de komme ind i en større og måske ny sammenhæng, som kan ændre på vores sædvanlige måde at se dem på. Det i sig selv kan der være en hjælp i. Bliver vi spurgt, kan vi også forstå nogle løsningsmuligheder.

Det er frivilligt

På et tidspunkt i fortællingen om Emmausvandrerne lod Jesus som om, han ville gå videre. Disciplene inviterede ham til at blive sammen med dem, og han sagde ja. De ønskede altså selv at modtage det, som Jesus ville give dem. Og det er faktisk først her, de får den endelige hjælp. Jesus bryder brødet, og de får øjnene op for, at det er ham.

Det er noget helt grundlæggende, at man først kan hjælpe et menneske, hvis det selv vil have hjælp. Hjælp, der pådømmes eller pålægges, holder ikke i længden. Derfor må et nej til hjælp respekteres. Og nogle gange kræver det stor tålmodighed at vente, indtil tiden for hjælp er moden. Måske skal der i lang tid tålmodigt lyttes og vises ægte interesse, før der åbnes en dør for hjælp.

Nyt håb

Mødet med Jesus vendte op og ned på disciplenes liv. Hvor de før var bange, skuffede og forvirrede, ser vi dem nu helt anderledes. De mødte Jesus som frelser, og det gav dem nyt håb og nye mål. Der står om dem, at det brændte i deres hjerter, mens Jesus talte til dem og underviste dem. Og senere, da Jesus var blevet usynlig for dem, skyndte de sig til Jerusalem for at dele deres oplevelse med de andre disciple. Væk var frygten og mismodet. Nu havde de fået frimodighed til at fortælle om deres frelser.

Vi har i denne beretning mødt Jesus som sjælesørger og omsorgsperson. Jesus er større og anderledes end vi. Han kender alt, vi er begrænsede. Men vi kan vise hen til ham og selv få hjælp hos ham. Og ofte gør vi erfaring af, at den hjælp Jesus giver, rækker han os gennem ufuldkomne mennesker, der har taget nogle af principperne i denne beretning til sig og prøver at leve dem ud i deres ganske almindelige hverdagsliv.

Til videre læsning om emnet anbefales bogen "Medvandring", som er udkommet på Credo Forlag i 2008

Ellen Esmarch Pedersen

